

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 496/2019
06.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ... чији је пуномоћник Марина Перић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2487/18 од 09.11.2018. године, у седници већа одржаној 06.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2487/18 од 09.11.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2487/18 од 09.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 934/2017 од 10.07.2018. године одбијен је приговор стварне ненадлежности као и приговор о месној ненадлежности суда. Делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу исплати законску затезну камату на износе накнада трошкова за долазак и одлазак са рада који су исплаћени након доспелости за период од 01.05.2014. године до 01.02.2017. године у износу од 8.235,85 динара, а одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати на име разлике од исплаћене до припадајуће основне зараде за тражени период износ од 11.677,84 динара, са законском затезном каматом и на име обрачунате законске затезне камате износ од 5.352,38 динара, као и тужбени захтев којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати на име разлике између исплаћеног и припадајућег додатка – увећања на плату за рад у сменама за тражени период износ од 157.660,17 динара са законском затезном каматом и на име обрачунате законске затезне камате износ од 55.080,17 динара. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 14.818,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2487/18 од 09.11.2018. године преиначио решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди и одредио да свака странка сноси своје трошкове поступка, а у осталом је одбио жалбе и потврдио првостепену пресуду и одбио захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном спору нису испуњени услови предвиђени наведеном одредбом да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужиоца, узимајући у обзир врсту и природу спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Тужилац је уз ревизију приложио судске одлуке са намером да поткрепи тврдњу о постојању различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова о истом тужбеном захтеву, као што је конкретан случај. Међутим, побијена одлука не одступа од сада устаљене судске праксе у погледу начина пресуђења о истоврсном тужбеном захтеву. У спроведеном поступку правилно је примењен Закон о буџетском систему који прописује да се директни и индиректни корисници буџета морају кретати у оквиру граница одобрених средстава за одговарајућу намену. Побијена одлука није у супротности са одредбом Посебног Колективног уговора о одређивању минималне основице за обрачун плата полицијских службеника, која се може применити под условом да одобрена средства у буџету то омогућавају. Правилно је одлучено и о делу захтева за увећање плате, с обзиром да је утврђено да је тужиоцу као запосленом са континуираним радом у сменама додатак на плату по том основу вреднован кроз коефицијент плате, те да се на њега не може односити одредба члана 147 а Закона о полицији.

Из наведеног разлога је на основу одредбе члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев

односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 03.05.2017. године, а правноснажна другостепена пресуда против које је ревизија изјављена је донета 09.11.2018. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра по курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р,**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић